

Skepparsonens historia 5

Jag läste i en bok för båtfolk att Kämpersvik förr i tiden kallades för Norra Bohusläns nöjesmetropol. Det namnet måste tillkommet då Kullgrens Enka bedrev stenhuggeri i Kämpersvik. Stenhuggeriet togs efter kriget över av Ernst Joelsson. Även på öarna utanför, finns det mindre stenbrott sen den tiden.

Vi som växte upp med stenbrott och skrotsten tyckte det var en naturlig del av samhället men badgäster utifrån förändrar mycket av detta med att frakta bort sten och använder platserna vid Skrefors till att slänga nedsågade träd och sly.

När jag växte upp under början av fyrtiotalet, fanns lite kvar av stenhuggeriet och många mindre militärövningar pågick runt viken

Nedanför Folkets Hus vid sjökanten stod ett tält med marketenteri där de lagade mat till soldaterna, Karl Erik var trogen gäst för att bli bjuden på ärter och pannkaka på torsdagarna.

Militären placerade pappfigurer i viken och så kom soldaterna, slängde sig av sina cyklar och sköt mot pappfigurerna. Vi pojkar gick sen och plockade patronhylsor som vi fyllde med svavel från tändstickor, en grov spik instoppad i patronen ett snöre från spiken till patronen så kunde man slunga den mot berget eller en sten så spiken pressade ihop svavlet till en kraftig smäll.

De första festerna i Kämpersvik var i magasinet till Bolagshuset med dans, musik och öl, på trettioalet. Flaskorna las i blöt för att etiketterna skulle lossna för man fick inte servera öl annat än skattefritt, lättöl, men fram på kvällen när ölen var slut gick det lika bra att sälja skattefritt som vanligt öl när etiketten var borta till gästerna.

Festerna lade grunden till byggandet av Folkets Hus. Där låg soldaterna inkvarterade under övningen medan befälen var inackorderade hos familjer i Kämpersvik.

Att så många stenhuggare från Blekinge och Halland flyttade hit måste ha betytt mycket för samhällets utveckling.

Ernst, pappan och sedan sonen Bertil Joelsson var de som betydde mest för arrangemangen i Folkets Hus och framtida sommarfester.

Korgfesten var den stora begivenheten i Folkets Hus då kom folk från samhällena runt Kämpersvik. Damerna gjorde korgar med mat och dryck som sedan auktionerades bort på scen och själva blev de bordsdam till köparen. Pengarna kom Föreningen Framåt till del och bland gästerna blev det en trevlig blandning av olika par.

Klara Joelsson i Vik hade gjort en vacker korg där hon vikt en linneduk till en svan som låg över maten, John från Tjärnö, besättningsman på Ankers båt, bjöd högst, satte sig till bords och hade lite bråttom att titta efter om det fanns någon flaska i korgen, vred halsen av svanen och jag minns som liten pojke där vi sprang i vägen för de vuxna, hur ont det gjorde i mig då den såg så levande ut.

Det var John som beskrev skillnaden hur vi pratade i Kämpersvik mot hemma på Tjärnö.

Ede å dride i samme gryde, här nere säger de Eda å drida i samma gryda. Ursäkta språkbruket men visst var det väldigt pedagogiskt och lättförståeligt.

Revyer, gymnastik, bio och inte minst pingis. Malte och jag vann som pojkar första pris i dubbel och väldigt stolta gick vi hem med var sin mässingspokal.

Under 40 talet började festerna avta, alltfler unga måste flytta för att få arbete, men bio var fortfarande populärt. Edvard Persson var det stora dragplåstret med två föreställningar på en kväll. Jag skulle få gå på första föreställningen och min syster Ulla andra. Jag hade lovat att gå hem efter bion. Men detta var innan de uppfunnit miljöförstöringen så det blåste fruktansvärt så jag blev kvar även andra föreställningen. Jag satt bredvid Edla Gran och berättade under hela filmen vad som skulle komma i nästa scen. Förlåt Edla i din himmel.

Vattnet stod långt över vägen och Sune Eks båt låg långt in på lera ” i höjd med Fredholms hus, med ett stort hål i sidan. Vi fick gå bakom sågen för att komma torrskodda hem.

Idefjorden 1951: Det går åt helvete Karl Erik, adjö farväl vi ses ej mer, men det får bli nästa historia.

Folke” Anker ” Andersson 08 10 11
Med mycket god hjälp av Karl Eriks
Goda minne.